

La mieznoapte de Veneția, mărginită de-o lagună, se întindea insula Murano. Cât vedeai cu ochii, numai palate somptuoase, înconjurate de grădini prin care se plimba lumea bună, îmbătată de parfumul de iasomie și portocali.

Veneau aici oameni din lumea întreagă, căci pe insulă se mai aflau și faimoasele ateliere de suflat sticlă. În văpaia focului, meșterii sticlari se luau la întrecere modelând, la capătul tuburilor de suflat, zise și „trestii de vânt”, vase și bijuterii nemaivăzute.

Zorzi Baleri era ucenic la Pietro Spalato,
cel mai înstărit și mai puternic dintre meșterii
sticlari. Orfan, nu cunoscuse altă viață în afara
pereților plini de funingine ai atelierelor. Se trezea
cu noaptea-n cap ca să aprindă focul în cuptoare și
se culca târziu de tot, când cuptoarele se răciseră.
Nu era zi în care să nu muncească, iar tot avutul
său era o rogojină pentru dormit.

Pentru dormit și pentru visat, fiindcă, pe măsură
ce treceau anii, în Zorzi se înfiripase năzuința
să ajungă și el, într-o bună zi, suflător de sticlă.

Dar visul i se spulberă chiar în ziua când împlini cincisprezece ani și o bucată mare de sticlă îi căzu peste picior, zdrobindu-l. De la nefericita întâmplare rămase șchiop, iar meșterul pe lângă care ucenicea fu cuprins de-o furie nebună.

— Netotule! Acum nu mai ești bun de nimic! zberă meșterul, dându-l pe Zorzi afară. Să nu mai calci niciodată pe-aici!

Fără o lețcaie în buzunar, șontăe-șontăe, sărmanul ucenic se duse să bată pe la ușile celorlalte ateliere. Dar niciun meșter sticlar nu vru să-l primească. Ba, mai rău, toți își bătură joc de infirmitatea lui.

— Cum de-ți trece prin cap e-ai putea ajunge vreodată suflător de sticlă, când tu nu ești în stare nici măcar să te ții pe picioare!

